

спазимъ законитѣ. Когато отивате при единъ святъ духъ, вие нѣма да се приближавте тъй, направо, но въ васъ ще се яви единъ трепетъ. Той ще ви съблече, вие ще изгубите всичкото си величие на земята и ще се намърите въ положението на едно малко дѣтенце, всѣка ваша философия ще изчезне и вие ще се чувствате че сте нищожество. Че сте философъ, че сте свършили нѣкакъвъ университетъ, че майка ви баща ви сж отъ такова високо произхождение всичко туй ще изчезне, ще ви остане само това, че сте нищо, че сте единъ малкъ лжчъ излѣзълъ отъ Бога, и че не сте изпълнили още вашата задача. Нѣкой казва азъ съмъ човѣкъ. Човѣкъ ли си? Че ти до сега мислилъ ли си правилно? Колко пжти до сега си се спиралъ въ пжтя си! Значи, ако сме пратени да мислимъ, това е една велика задача. Тогава, задайте си въпроса: всички вие, мислили сте до сега? Не, вие сте мислили за много работи, но за Бога мислите само кога? — Когато ви туряте въ менгемета, въ страдания. При всѣко друго врѣме, щомъ нѣмате страдания, Господъ го нѣма въ мисльта ви. Защо Го нѣма? Защото ядете и пиете туй, което Той ви е далъ, а като осиромашѣете, като нѣма наждѣ, тогава си спомняте за Него, тогава Го търсите, понеже Той дава. Разуменъ синъ е онзи, който увеличава талантитѣ, които баща му е далъ.